DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 6 november 2008 *

I mål C-381/07,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Conseil d'État (Frankrike) genom beslut av den 4 juni 2007, som inkom till domstolen den 8 augusti 2007, i målet

Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS

mot

Ministère de l'Écologie, du Développement et de l'Aménagement durables,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C.W.A. Timmermans samt domarna J.-C. Bonichot, J. Makarczyk, P. Kūris (referent) och L. Bay Larsen,

generaladvokat: J. Mazák,
justitiesekreterare: handläggaren B. Fülöp,

* Rättegångsspråk: franska.

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 26 juni 2008,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS, genom P. Jeanson, vice ordförande i nämnda förening,

— Frankrikes regering, genom G. de Bergues och A.-L. During, båda i egenskap av ombud,

— Italiens regering, genom I.M. Braguglia, i egenskap av ombud, biträdd av P. Gentili, avvocato dello Stato,

— Nederländernas regering, genom M. de Grave, i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom S. Pardo Quintillán och J.-B. Laignelot, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/11/EG av den 15 februari 2006 om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö (EUT L 64, s. 52).

2 Begäran har framställts av Conseil d'État inom ramen för flera mål rörande maktmissbruk som anhängiggjorts av Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS, varvid det har yrkats ogiltigförklaring av dels dekret nr 2006-881 av den 17 juli 2006 om ändring av såväl dekret nr 93-743 av den 29 mars 1993 om förteckning över verksamheter som är underkastade tillstånds- eller anmälningsplikt enligt artikel 10 i lag nr 92-3 av den 3 januari 1992 om vatten som dekret nr 94-354 av den 29 april 1994 om vattenindelningszoner (Décret n° 2006-881 du 17 juillet 2006, modifiant le décret n° 93-743 du 29 mars 1993 relatif à la nomenclature des opérations soumises à autorisation ou à déclaration en application de l'article 10 de la loi n° 92-3 du 3 janvier 1992 sur l'eau, et le décret n° 94-354 du 29 avril 1994 relatif aux zones de répartition des eaux) (JORF av den 18 juli 2006, s. 10786), dels dekret nr 2006-942 av den 27 juli 2006 om ändring av förteckningen över klassade anläggningar (Décret n° 2006-942 du 27 juillet 2006, modifiant la nomenclature des installations classées) (JORF av den 29 juli 2006, s. 11336).

Tillämpliga bestämmelser

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

3 Enligt artikel 1 a i direktiv 2006/11 gäller direktivet bland annat inlandsytvatten, som enligt artikel 2 a däri ska förstås som "allt stillastående eller strömmande sött ytvatten inom en eller flera medlemsstaters territorier". I skälen 6–8 i direktivet anges följande:

"6) För att säkerställa ett effektivt skydd av gemenskapens vattenmiljö är det nödvändigt att utarbeta en första förteckning, förteckning I, över vissa ämnen vilka huvudsakligen valts ut på grund av ämnenas giftighet, svårnedbrytbarhet och bioackumulerbarhet, med undantag för ämnen som är biologiskt ofarliga eller snabbt omvandlas till ämnen som är biologiskt ofarliga, samt en andra förteckning, förteckning II, över ämnen som har en skadlig inverkan på

vattenmiljön, vilken dock kan vara begränsad till ett visst område och vara beroende av recipientens egenskaper och belägenhet. Varje utsläpp av ämnena bör omfattas av ett förhandstillstånd, i vilket utsläppsnormer fastställs.

7) Förorening genom utsläpp av de farliga ämnena i förteckning I måste upphöra …

8) Det är nödvändigt att begränsa vattenförorening som orsakas av ämnena i förteckning II. Medlemsstaterna bör därför upprätta program som innehåller miljökvalitetsnormer för vatten vilka överensstämmer med befintliga rådsdirektiv. Utsläppsnormerna för dessa ämnen bör bestämmas med utgångspunkt i dessa miljökvalitetsnormer."

4 I artikel 3 i direktiv 2006/11 föreskrivs följande:

"Medlemsstaterna skall i enlighet med detta direktiv vidta lämpliga åtgärder dels för att hindra att de vatten som anges i artikel 1 förorenas av farliga ämnen som ingår i de familjer och grupper av ämnen som anges i förteckning I i bilaga I, nedan kallade 'ämnen i förteckning I', dels för att minska föroreningen av dessa vatten genom farliga ämnen som ingår i de familjer och grupper av ämnen som anges i förteckning II i bilaga I, nedan kallade 'ämnen i förteckning II'."

5 Artikel 6 i direktiv 2006/11, vars lydelse är identisk med artikel 7 i rådets direktiv 76/464/EEG av den 4 maj 1976 om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö (EGT L 129, s. 23; svensk specialutgåva, område 15, volym 2, s. 46), som har upphävts genom direktiv 2006/11, har följande lydelse:

”1. För att begränsa förorening av de vatten som avses i artikel 1 genom ämnen i förteckning II skall medlemsstaterna upprätta program, som skall genomföras särskilt med hjälp av de förfaranden som avses i punkterna 2 och 3.

2. Förhandstillstånd med fastställda utsläppsnormer från den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten skall krävas för alla utsläpp som sker till de vatten som avses i artikel 1 och som kan innehålla något av ämnena i förteckning II. Sådana utsläppsnormer skall grundas på de miljökvalitetsnormer som fastställs enligt punkt 3.

3. Programmen som avses i punkt 1 skall innehålla miljökvalitetsnormer för vatten, vilka skall överensstämma med befintliga rådsdirektiv.

…”

6 I punkt 8 i den förteckning II över familjer och grupper av ämnen i bilaga I till direktiv 2006/11 som avses i artiklarna 3 och 6 däri, nämns ämnen som har en skadlig inverkan på syrebalansen, särskilt ammoniak och nitriter.

7 Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/60/EG av den 23 oktober 2000 om upprättande av en ram för gemenskapens åtgärder på vattenpolitikens område (EGT L 327, s. 1) (nedan kallat ramdirektivet om vatten) antogs före direktiv 2006/11, men dess bestämmelser ska enligt artikel 22.2 i ramdirektivet om vatten ersätta bestämmelserna i direktiv 2006/11 från och med den 22 december 2013. I artikel 11 i ramdirektivet för vatten föreskrivs följande:

”1. Varje medlemsstat skall för varje avrinningsdistrikt eller för den del av ett internationellt avrinningsdistrikt som ligger på dess territorium se till att ett åtgärdsprogram upprättas och därvid beakta resultaten av de analyser som krävs enligt artikel 5 för att uppnå de mål som fastställs enligt artikel 4. …

2. Varje åtgärdsprogram skall inbegripa de ’grundläggande’ åtgärder som anges i punkt 3, samt vid behov ’kompletterande’ åtgärder.

3. Med ’grundläggande’ åtgärder avses de minimikrav som skall uppfyllas och de skall bestå av följande:

…

g) När det gäller utsläpp från punktkällor som kan ge upphov till föroreningar, ett krav på förhandsreglering, till exempel ett förbud mot att förorenande ämnen släpps ut i vattnet, eller ett krav på förhandsprövning eller registrering som baseras på allmänna bindande regler, där utsläppsregleringar för de berörda förorenande ämnena fastställs, inbegripet regleringar i enlighet med artikel 10 och 16 …

…”

8 Artikel 22.3 b i ramdirektivet om vatten innehåller följande övergångsbestämmelse:

”Med avseende på artikel 7 i direktiv 76/464/EEG får medlemsstaterna tillämpa principerna för identifiering av föroreningsproblem och av de ämnen som orsakar dem, fastställande av kvalitetsnormer, och antagande av åtgärder enligt detta direktiv.”

De nationella bestämmelserna

9 De bestämmelser som återfinns under rubriken ”Vatten och vattenmiljöer” i miljölagen (code de l’environnement) och som rör tillstånd och anmälan av anläggningar, verk, arbeten och verksamheter syftar enligt artikel L. 211-1 i denna lag till att främja en balanserad och hållbar förvaltning av vattenresurserna för att bland annat skydda vatten och förhindra föroreningar. I artikel L. 211-2 i miljölagen föreskrivs bland annat att allmänna regler för att bevara vattenkvaliteten och fördela ytvatten fastställs genom dekret i Conseil d’État. Enligt artikeln fastställs i dessa allmänna regler bland annat kvalitetsnormer, nödvändiga åtgärder för att återställa och bevara vattenkvaliteten, under vilka villkor spill, avlopp, dumpning, direkt eller indirekt deponering av ämnen och, mer allmänt, verksamheter som kan förändra vattenkvalitet och -miljö kan förbjudas eller regleras. Vidare fastställs under vilka villkor nödvändiga åtgärder för att bevara denna kvalitet får föreskrivas. Som komplement till dessa allmänna regler utfärdas med stöd av artikel L. 211-3 i samma lag även nationella föreskrifter eller särskilda föreskrifter som gäller i vissa delar av landet. Även dessa utfärdas genom dekret i Conseil d’État.

10 I artikel L. 214-1 i miljölagen föreskrivs följande:

”Bestämmelserna i artiklarna L. 214-2–L. 214-6 är tillämpliga på anläggningar som inte nämns i förteckningen över klassade anläggningar samt på verk, arbeten och verksamheter som har genomförts för andra ändamål än hushållsändamål av en fysisk eller juridisk, offentlig eller privat person, och som medför … spill, avlopp, dumpning eller direkt eller indirekt, permanent eller sporadisk, deponering, även icke förorenande.”

11 I artikel L. 214-2 första stycket i miljölagen förskrivs följande:

”De anläggningar, verk, arbeten och verksamheter som avses i artikel L. 214-1 definieras i en förteckning som upprättas genom dekret i Conseil d’État efter inhämtande av yttrande från Comité national de l’eau. För dessa krävs antingen tillstånd eller anmälan beroende på vilka risker de medför och hur allvarliga effekter de har på vattenresurserna och de akvatiska ekosystemen med särskilt beaktande av de zoner och områden som har upprättats för att skydda vatten och vattenmiljöer.”

12 I artikel L. 214-3 i miljölagen föreskrivs följande:

”I. Det krävs tillstånd från förvaltningsmyndigheten för anläggningar, verk, arbeten och verksamheter som kan innebära risker för människors hälsa och säkerhet, skada det fria vattenflödet, minska vattenresurserna, påtagligt öka risken för översvämning eller allvarligt skada vattenmiljöns kvalitet eller diversitet, framför allt fiskbestånden.

…

II. Anläggningar, verk, arbeten och verksamheter som inte medför sådana risker men som likväl måste iaktta de föreskrifter som utfärdats med tillämpning av artiklarna L. 211-2 och L. 211-3 ska anmälas.

Förvaltningsmyndigheten kan, inom en tidsfrist som fastställs genom dekret i Conseil d'État, invända mot den planerade åtgärden om den framstår som oförenlig med bestämmelserna i riktlinjerna för planering och förvaltning av vattenområden eller om den skadar de intressen som omnämns i artikel L. 211-1 så allvarligt att ingen åtgärd skulle kunna avhjälpa skadan. Arbetena kan inte påbörjas förrän denna tidsfrist har löpt ut.

Förvaltningsmyndigheten kan, om skyddet av de intressen som omnämns i artikel L. 211-1 inte kan garanteras med hjälp av de föreskrifter som utfärdats med stöd av artiklarna L. 211-2 och L. 211-3, när som helst, genom beslut utfärda nödvändiga särskilda föreskrifter.

…"

13 Artiklarna R. 214-32–R. 214-40 i miljölagen innehåller bestämmelser som är tillämpliga på anmälningspliktiga åtgärder. Anmälan ska, enligt artikel R. 214-32, inges till prefekten i det eller de departement som berörs. Prefekten ska inom 15 dagar efter det att anmälan har mottagits enligt artikel R. 214-33 i samma lag, för det fall anmälan är ofullständig, skicka ett mottagningsbevis till anmälaren med uppgift om vilka handlingar eller uppgifter som saknas eller, när anmälan är fullständig, skicka ett mottagningsbevis med uppgift om antingen det datum då den planerade åtgärden kan påbörjas om ingen invändning görs eller att invändning inte har gjorts och att åtgärden

kan påbörjas utan dröjsmål. I samma bestämmelse anges att detta mottagningsbevis i förekommande fall ska innehålla en kopia av de föreskrifter som är allmänt tillämpliga. Den tidsfrist inom vilken prefekten kan invända mot en anmälningspliktig åtgärd har i artikel R. 214-35 i denna lag fastställts till två månader räknat från den dag då en fullständig anmälan har mottagits.

14 De berörda anläggningarna, verken, arbetena och verksamheterna ska enligt artikel R. 214-38 i miljölagen utformas, genomföras eller drivas i enlighet med anmälan och i förekommande fall enligt de särskilda föreskrifter som omnämns i artiklarna R. 214-35 och R. 214-39 i denna lag. I sistnämnda artikel anges att anmälaren kan inkomma med en begäran om ändring av de föreskrifter som är tillämpliga på en anläggning till prefekten, som fäller utslag genom dekret. Prefekten kan även föreskriva en sådan ändring med stöd av artikel L. 214-33 andra punkten tredje stycket i nämnda lag. Vidare föreskrivs i artikel R. 214-40 i samma lag att varje justering som görs av anmälaren av en planerad åtgärd enligt beskrivningen i anmälan, som innebär en väsentlig ändring av uppgifterna i den ursprungliga anmälan måste meddelas prefekten innan den vidtas. Prefekten kan därvid komma att kräva en ny anmälan, som ska uppfylla samma formaliteter som den ursprungliga anmälan.

15 Genom dekret nr 2006-881, som är föremålet för yrkandet om ogiltigförklaring i målet vid den nationella domstolen, omarbetades den förteckning som avses i artikel L. 214-2.1 i miljölagen och som återfinns i bilagan till artikel L. 214-1 i denna lag under rubriken ”Förteckning över åtgärder som är underkastade tillstånds- eller anmälningsplikt enligt artikel L. 214-1–L. 214-3 i miljölagen”. Enligt punkt 3.2.7.0 i denna förteckning, i dess ändrade lydelse, är sötvattenfiskodlingar (nedan fiskodlingar) enligt vattenregleringsbestämmelserna numera anmälningspliktiga, medan de tidigare var antingen tillstånds- eller anmälningspliktiga beroende på om de gav anledning till en undersökning eller en konsekvensbeskrivning.

16 Enligt artikel L. 511-1 i miljölagen är anläggningar som kan medföra fara eller olägenhet för människors hälsa, säkerhet och hygien, jordbruket samt för natur- och miljöskyddet, underkastade bestämmelserna i denna lag om miljöskyddsklassade anläggningar. Dessa anläggningar definieras, med stöd av artikel L. 511-2 i samma lag, i förteckningen över klassade anläggningar för vilka det krävs tillstånd från prefekt eller vilka är anmälningspliktiga beroende på hur allvarliga risker eller olägenheter en drift av dessa anläggningar för med sig.

17 Genom dekret nr 2006-942, som också är föremål för yrkandet om ogiltigförklaring i målet vid den nationella domstolen, har denna förteckning ändrats. Fiskodlingar är efter ändringen endast tillståndspliktiga enligt förteckningen över miljöskyddsklassade anläggningar när deras årliga produktionskapacitet överstiger 20 ton.

Tvisten i målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

18 Association nationale pour la protection des eaux et rivières – TOS har, till stöd för sin ansökan om ogiltigförklaring av dekreten nr 2006-881 och nr 2006-942 vid Conseil d'État, hävdat att dekreten i fråga är oförenliga med bestämmelserna i artikel 6 i direktiv 2006/11.

19 Den nationella domstolen har – med hänvisning till att utsläpp från fiskodlingar innehåller ammoniak och nitriter, vilka ämnen anges i förteckning II, och att det enligt artikel 6 i direktiv 2006/11 krävs förhandstillstånd med fastställda utsläppsnormer för utsläpp som kan innehålla sådana ämnen – i sitt beslut konstaterat att med undantag för sådana fiskodlingar vars årliga produktionskapacitet överstiger 20 ton, för vilka det

krävs tillstånd enligt bestämmelserna om miljöskyddsklassade anläggningar, är fiskodlingar som sådana endast anmälningspliktiga.

20 Den nationella domstolen har emellertid angett att dessa bestämmelser grundar sig på viljan att, mot bakgrund av att fiskodlingsanläggningar är föga förorenande, förenkla de administrativa förfarandena och förbättra tilldelningen av kontrollmedel. Enligt den nationella domstolen har prefekten enligt dessa bestämmelser rätt att invända mot arbeten som inte kan påbörjas före tvåmånadersfristens utgång, och denne kan när ett beslut om att inte invända har fattats utfärda tekniska föreskrifter till skydd för de intressen som omnämns i artikel L. 211-1 i miljölagen, bland annat genom att fastställa gränsvärden för utsläpp av förorenande ämnen. Den nationella domstolen anser under dessa förhållanden att frågan huruvida artikel 6 i direktiv 2006/11 kan tolkas så, att medlemsstaterna har rätt att införa sådana bestämmelser ger upphov till allvarliga svårigheter.

21 Conseil d'État beslutade därför att vilandeförklara såväl målet angående ogiltigförklaring av dekret nr 2006-881, i den mån fiskodlingar underkastas en anmälningsplikt enligt vattenregleringsbestämmelserna, som målet angående ogiltigförklaring av dekret nr 2006-942 och ställa följande tolkningsfråga till domstolen:

”[Kan] artikel 6 i direktiv 2006/11 … tolkas så, att medlemsstaterna, när de med tillämpning av denna artikel har upprättat program för begränsning av vattenföroreningarna innehållande miljökvalitetsnormer, har rätt att för vissa anläggningar som anses vara föga förorenande införa en anmälningsplikt i förening med en erinran om dessa normer och en rätt för förvaltningsmyndigheten att motsätta sig driftsättningen av anläggningen eller att införa gränsvärden för utsläpp för just den berörda anläggningen[?]”

Prövning av tolkningsfrågan

22 För att besvara frågan påpekar domstolen för det första att direktiv 2006/11 inte syftar till att driftsättningen av anläggningar som kan släppa ut farliga ämnen i vattenmiljön ska underkastas särskilda bestämmelser om tillstånds- eller anmälningsplikt beroende på anläggningarnas beskaffenhet. I stället avser direktivet, vilket framgår av bland annat skälen 6–8 och artikel 3 i direktivet, att undanröja föroreningar av de vatten som omfattas av dess tillämpningsområde och som orsakas av de ämnen som anges i förteckning I samt minska föroreningar av dessa vatten som orsakas av de ämnen som anges i förteckning II, såsom ammoniak och nitrit. Direktiv 2006/11 har således inte till syfte att förplikta medlemsstaterna att vidta åtgärder som bara är tillämpliga på vissa verksamheter eller anläggningar som sådana, utan ålägga dem att vidta lämpliga åtgärder för att undanröja eller minska vattenföroreningar som orsakas av utsläpp som kan innehålla farliga ämnen, beroende på vilka egenskaper de sistnämnda har.

23 För att begränsa förorening av vatten genom ämnen i förteckning II föreskrivs i artikel 6 i direktiv 2006/11 bland annat att medlemsstaterna ska upprätta program som ska innehålla miljökvalitetsnormer för vatten, vilka ska överensstämma med befintliga rådsdirektiv. För genomförandet av dessa program föreskrivs i artikel 6.2 i direktivet att förhandstillstånd med utgångspunkt i miljökvalitetsnormer och fastställda utsläppsnormer från den behöriga myndigheten i den berörda medlemsstaten ska krävas för alla utsläpp som sker till de vatten som avses i artikel 1 i samma direktiv och som kan innehålla något av dessa ämnen.

24 För det andra betonas att det i direktiv 2006/11 inte görs något undantag från regeln i artikel 6.2 däri. Av de skäl som anges ovan i punkt 22 görs alltså i denna bestämmelse ingen åtskillnad beroende på vilka egenskaper den anläggning från vilken utsläppen sker har och i synnerhet om anläggningarna i fråga är starkt eller föga förorenande. Inte heller görs det någon åtskillnad beroende på hur stora utsläppen är. En anmälningsplikt

liknande den som avses i den hänskjutande domstolens fråga kan således endast anses vara tillåten enligt artikel 6 i direktiv 2006/11 om den innebär att den behöriga förvaltningsmyndigheten är förpliktad att i varje fall då det är fråga om utsläpp anta ett beslut som kan anses vara likvärdigt med ett förhandstillstånd enligt denna artikel.

25 Förutom att tillståndet ska ges på förhand för alla utsläpp som kan innehålla något av de ämnen som anges i förteckning II, ska det tillstånd som avses i artikel 6.2 i direktiv 2006/11 innehålla fastställda utsläppsnormer. Utsläppsnormerna bestäms med utgångspunkt i miljökvalitetsnormer som fastställs i ett program som medlemsstaten upprättar enligt punkterna 1 och 3 i denna artikel. Domstolen har vid upprepade tillfällen slagit fast att det följer av artikel 7.2 i direktiv 76/464, vars lydelse är identisk med artikel 6.2 i direktiv 2006/11, att förhandstillstånden ska innehålla utsläppsnormer som är tillämpliga på tillåtna individuella utsläpp som har beräknats med hänsyn till de kvalitetsmål som tidigare har fastställts i ett program i den mening som avses i artikel 7.1 och som syftar till att skydda de vatten som är i fråga (se, bland annat, dom av den 2 juni 2005 i mål C-282/02, kommissionen mot Irland, REG 2005, s. I-4653, punkt 68 och där angiven rättspraxis). Domstolen har även, beträffande samma artikel 7.2, slagit fast att de utsläppsnormer som fastställs i förhandstillstånd ska beräknas med utgångspunkt i de kvalitetsmål som fastställts i programmen i fråga på grundval av en undersökning av de vatten i vilka utsläpp sker (dom av den 25 maj 2000 i mål C-384/97, kommissionen mot Grekland, REG 2000, s. I-3823, punkt 41).

26 Härav följer att ett förhandstillstånd i den mening som avses i artikel 6.2 i direktiv 2006/11 innebär att alla ansökningar om tillstånd som lämnas in ska bedömas enskilt och att det inte kan vara underförstått (se, särskilt beträffande artikel 7 i direktiv 76/464, dom av den 14 juni 2001 i mål C-230/00, kommissionen mot Belgien, REG 2001, s. I-4591, punkt 16).

27 En särskild förhandsprövning för varje planerat utsläpp som kan innehålla ämnen i förteckning II är nämligen nödvändig för att kunna genomföra de program för att begränsa vattenföroreningar som medlemsstaterna upprättar i enlighet med artikel 6.1 i direktiv 2006/11. Förhandstillstånd för alla sådana utsläpp utgör enligt artikeln ett av medlen för att kunna genomföra dessa program. En sådan prövning är även nödvändig för att, i varje enskilt fall av tillåtna utsläpp, kunna fastställa utsläppsnormer med utgångspunkt i de miljökvalitetsnormer som anges i dessa program och som har till syfte att begränsa utsläpp som innehåller ett eller flera av de ämnen som anges i förteckning II. Prövningen kräver dessutom att det görs en bedömning av det konkreta tillståndet i de vatten i vilka utsläpp sker, vilket ska beaktas när utsläppsnormerna fastställs. Ett underförstått tillstånd kan inte anses vara förenligt med kravet på att förhandstillståndet ska innehålla utsläppsnormer beräknade enligt ovan beskrivna metod.

28 Domstolen finner således att en anmälningsplikt liknande den som avses i målet vid den hänskjutande domstolen, i förening med en erinran om de miljökvalitetsnormer som fastställts i program för begränsning av vattenföroreningar och en rätt för förvaltningsmyndigheten att motsätta sig driftsättningen av en anläggning eller att införa gränsvärden för utsläpp för just den berörda anläggningen, inte kan anses uppfylla kraven i artikel 6 i direktiv 2006/11. En sådan anmälningsplikt utgör nämligen ingen garanti för att samtliga utsläpp som kan innehålla ett ämne som anges i förteckning II blir föremål för en särskild förhandsprövning som leder till att det för dessa fastställs särskilda utsläppsnormer på grundval av tillämpliga miljökvalitetsnormer och det konkreta tillståndet i de vatten i vilka utsläpp sker. En sådan anmälningsplikt innebär således inte att den behöriga förvaltningsmyndigheten är skyldig att anta ett beslut som kan anses vara likvärdigt med ett förhandstillstånd i den mening som avses i artikel 6.2 i direktiv 2006/11.

29 Dessutom kan varken allmänna regler om bevarande av ytvattenkvaliteten, nationella föreskrifter eller särskilda föreskrifter för vissa delar av landet – såsom dem som avses i artiklarna L. 211-2 och L. 211-3 i miljölagen och de föreskrifter som gäller fiskodling och som fastställts genom ett beslut som, enligt de uppgifter som lämnats under förhandlingen, antogs den 1 april 2008, även om det däri föreskrivs påföljder – eller ett mottagningsbevis till anmälaren med en kopia av de föreskrifter som är allmänt

tillämpliga, såsom åläggs genom artikel R. 214-33 i samma lag, kompensera för att utsläppsnormer för enskilda utsläpp inte har fastställts på grundval av gällande miljökvalitetsnormer och det konkreta tillståndet i de vatten i vilka utsläpp sker.

30 I motsats till vad den franska regeringen har anfört är således en anmälningsplikt som den som avses i målet vid den hänskjutande domstolen inte förenad med bestämmelser som innebär att den i själva verket kan anses likvärdig med ett förenklat tillståndsförfarande, som uppfyller kraven i artikel 6 i direktiv 2006/11.

31 Tvärtemot vad den franska, den italienska och den nederländska regeringen har hävdat i sina muntliga och skriftliga yttranden följer det av det ovan anförda att en anmälningsplikt i förening med en invändningsrätt, även om dess syfte är att förenkla de administrativa förfarandena och förbättra tilldelningen av kontrollmedel, såsom den som avses i målet vid den hänskjutande domstolen, inte kan anses likvärdig med bestämmelserna om förhandstillstånd i artikel 6 i direktiv 2006/11.

32 Det argument rörande ramdirektivet om vatten som den nederländska regeringen, med stöd av den franska regeringen, anfört under förhandlingen föranleder inte någon annan bedömning från domstolens sida.

33 Medlemsstaten kan visserligen redan nu, med stöd av övergångsbestämmelsen i artikel 22.3 b i ramdirektivet om vatten, med avseende på artikel 6 i direktiv 2006/11 ”tillämpa principerna [i ramdirektivet om vatten] för identifiering av föroreningsproblem och av de ämnen som orsakar dem, fastställande av kvalitetsnormer, och antagande av åtgärder enligt detta direktiv”. Såsom Europeiska gemenskapernas kommission har påpekat under förhandlingen ger artikel 11.3 g i ramdirektivet om vatten en möjlighet att, när det gäller utsläpp från punktkällor som kan ge upphov till föroreningar, införa bland annat regler om registrering. Det krävs således inte nödvändigtvis att det införs bestämmelser om förhandstillstånd.

34 Dessa bestämmelser om registrering kan emellertid inte komma i fråga, inte ens som en övergångsbestämmelse, annat än inom ramen för genomförandet av ramdirektivet om vatten. Dessa registreringsbestämmelser kan inte tillämpas oberoende av andra åtgärder som avses i detta direktiv – vars existens avseende sammanhanget i målet vid den nationella domstolen varken framgår av beslutet om hänskjutande eller av den franska regeringens yttranden – och de förutsätter bland annat, vilket framgår av artikel 11 i detta direktiv, att avrinningsdistrikten fastställs på förhand, att varje vatten analyseras och att ett åtgärdsprogram upprättas med beaktande av resultatet av dessa analyser samt att utsläppsregleringar för de aktuella föroreningarna fastställs.

35 Av det anförda följer att den ställda frågan ska besvaras enligt följande. Artikel 6 i direktiv 2006/11 kan inte tolkas så, att medlemsstaterna, när de med tillämpning av denna artikel har upprättat program för begränsning av vattenföroreningarna innehållande miljökvalitetsnormer, har rätt att för vissa anläggningar som anses vara föga förorenande införa en anmälningsplikt i förening med en erinran om dessa normer och en rätt för förvaltningsmyndigheten att motsätta sig driftsättningen av anläggningen eller att införa gränsvärden för utsläpp för just den berörda anläggningen.

Rättegångskostnader

36 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Artikel 6 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/11/EG av den 15 februari 2006 om förorening genom utsläpp av vissa farliga ämnen i gemenskapens vattenmiljö kan inte tolkas så, att medlemsstaterna, när de med tillämpning av denna artikel har upprättat program för begränsning av vattenföroreningarna innehållande miljökvalitetsnormer, har rätt att för vissa anläggningar som anses vara föga förorenande införa en anmälningsplikt i förening med en erinran om dessa normer och en rätt för förvaltningsmyndigheten att motsätta sig driftsättningen av anläggningen eller att införa gränsvärden för utsläpp för just den berörda anläggningen.

Underskrifter